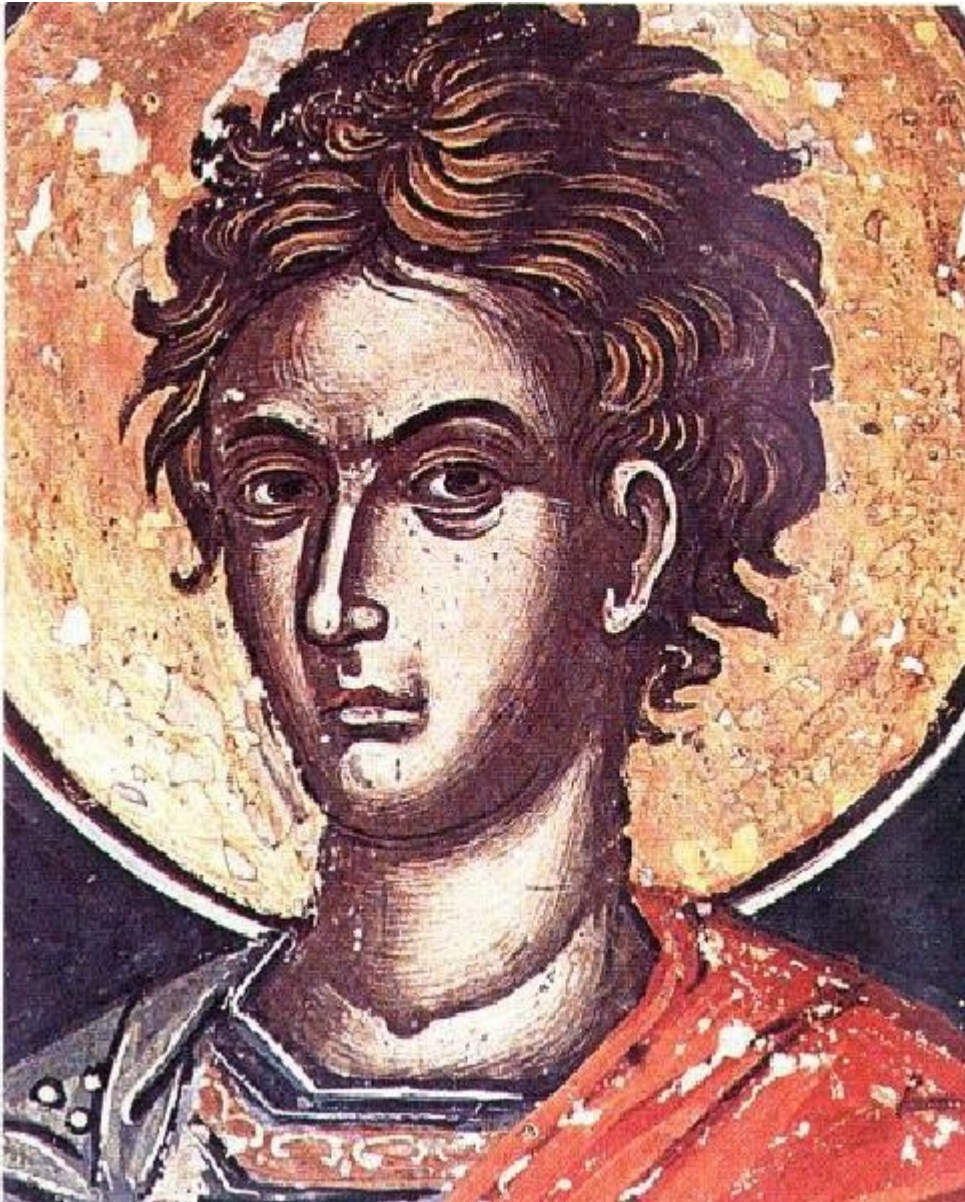

Ο Άγιος Νέστωρ νικά τον Λυαίον (Άγιος Δαμασκηνός Στουδίτης, Επίσκοπος Λητής και Ρεντίνης)

/ [Πεμπτούσια](#)

Ένα παλικάριον της Θεσσαλονίκης νέον κατά πολλά και ωραιότατον εις την όψιν, ο άγιος λέγω Νέστωρ, κεκρυμμένος Χριστιανός οπού ήτον, και γνώριμος του αγίου Δημητρίου, βλέποντας τον Λυαίον, πως φονεύει τους ανθρώπους, και πως ο βασιλεύς χαίρεται και υπερηφανεύεται εις την νίκην του, άλλο δε και θέλοντας να ιδή την δύναμιν του αληθινού Χριστού του Θεού, υπήγεν εις τας καμάρας εκείνας, οπού ήτον σφαλισμένος ο μέγας Δημήτριος, και λέγει τον: «Δούλε του αληθινού Χριστού, και εδικέ μου αυθέντα, ο μιαρός βασιλεύς χαίρεται πολλά εις τα έργα του ασεβεστάτου Λυαίου, και η ψυχή μου ορέγεται να παλεύσω μετ' αυτόν, μόνον ευλόγησόν με, και δυνάμωσαί με, να υπάγω να τον νικήσω». Τότε ο άγιος Δημήτριος έκαμε τον Σταυρόν του Χριστού εις το βλέφαρον του Νέστορος, και ειπέ τον: «Σύρε, και τον Λυαίον θέλεις νικήσει, και υπέρ Χριστού θέλεις μαρτυρήσει».

Ευγήκε γούν ο Νέστωρ από την φυλακήν, και υπήγεν εις τον τόπον, όπου επάλευαν οι άνθρωποι, και παρευθύς έκραξεν εις το μέσον: «Ω Λυαίε, έλα να παλεύσωμεν οι δύο μας». Ο δε βασιλεύς καθήμενος εις το υψηλόν μέρος, και βλέποντας τους ανθρώπους, πως ηγωνίζοντο, ως είδε τον Νέστορα νέον εις την ηλικίαν, έως είκοσι χρόνων, εμήνυσέν τον να υπάγη έμπροσθέν του, και λέγει τον: «Νεανία, διατί δεν εφοβήθης την ζωήν σου, αμή ήλθες να παλεύσης με τον Λυαίον; Δεν τον βλέπεις πόσους ενίκησε; Δεν βλέπεις πόσα αίματα έχυσεν; Εσύ πως απετόλμησες να επιχειρισθής τοιούτον έργον; Δεν ελυπήθης την ωραιότητα σου και την νεότητά σου; Αμή αν τύχη από την πτωχείαν σου αγαπάς τον θάνατόν σου; Αλλά μην επιχειρίζεσαι τον Λυαίον, να μην θανατωθής, και εάν είσαι πτωχός, να σε πλουτίσω εγώ, μόνον μή χάσης την ζωήν σου».

Απεκρίθη ο Νέστωρ: «Βασιλεύ, εγώ πτωχός δεν είμαι, μηδέ καταφρονώ την ζωήν μου, αλλά και βίον έχω, και την ζωήν αγαπώ· θέλω δε να παλεύσω μετά του

Λυαίου, διά να λάβω τιμήν· διότι εάν είμαι πλούσιος, και τιμήν δεν έχω, τι τον θέλω τον άτιμον πλούτον; Αμή αγαπώ να τιμηθώ, και να φανώ καλύτερος από τον Λυαίον. Διά τούτο μεταχειρίζομαι τον τοιούτον κίνδυνον».

Ως είδεν ο Βασιλεύς, ότι δεν υπακούει, άφησέ τον. Ο δε άγιος Νέστωρ, ωσάν επλησίασε κοντά εις τον Λυαίον, έρριψε το επανωφόρι του, και έκραξεν: «Ο Θεός Δημητρίου βοήθει μοι»· και παρευθύς με τον λόγον, έβγαλε το παραμάχαιρόν του, και εκτύπησε τον Λυαίον ανάμεσα εις την καρδίαν, και πάραυτα έπεσεν αποθαμμένος ο υπερήφανος Λυαίος· και ο Βασιλεύς ως είδεν, ότι εθανατώθη ο Λυαίος, πολλά το ελυπήθη, και περισσότερον, παρά να ήθελε ξεπέση από την βασιλείαν του.

Έκραξε γούν τον Νέστορα και λέγει τον Νεανία: «Με τι μαγείαις ενίκησες τον Λυαίον; Αυτός εφόνευσε τόσους ανθρώπους δυνατότερους από σένα, και εσύ πως τον εθανάτωσες»; Ο άγιος Νέστωρ απεκρίθη: «Εγώ, Βασιλεύ, από μαγείαις δεν ενίκησα τον Λυαίον, αμή με την δύναμιν του Χριστού του αληθινού Θεού εκατόρθωσα το τοιούτον έργον». Ταύτα ως ήκουσεν ο μιαρός Βασιλεύς, εθυμώθη περισσώς, και όρισεν ένα του άρχοντα, Μαρκιανόν ονόματι, να εβγάλη τον Νέστορα έξω από την Χρυσαίαν την πόρταν, να τον αποκεφαλίση με τον παραμάχαιρόν του. Και ούτως ετελειώθη ο άγιος Νέστωρ κατά τον λόγον του αγίου Δημητρίου.

(Από το βιβλίο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» του Αγίου Δαμασκηνού, επισκόπου Λητής και Ρεντίνης).